

AQUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :
CADA
QUINZE
: DIES :

10 CÈNTIMS

L' ESCOLA DE ARTS I OFICIS

El nostre Ajuntament i la nostra Diputació tenen plantejat un problema gran i complicat i de quina resolució, encertada o equivocada, en depèn segurament un avenir esplendorós de la joventut que puja.

Aquest problema, de capdal importància, no és altre que l'intent d'implantar a Girona una verdadera escola d'Arts i Oficis. I aquesta escola que's vol implantar, per inutilitzar la de Belles Arts (?) que tenim ara i que tot-hom coneix per l'Institut i quins resultats han sigut desastrosos per la joventut que l'ha concorreguda, ha d'ésser una escola ben a la moderna, una escola de principis sòlids i de orientacions ben definides; mai, una escola rutinària, de fer lo que fins ara, de anar marxant i qui ha fet avui farà demà.

Aquesta escola que dintre poc pot ésser orgull dels gironins, ha de tenir els seus Mestres d'indiscutible valua, coneixedors a desdir de la materia a ensenyar i han de posseir indefectiblement un absolut coneixement de lo que és l'Art...

I havent-hi bons mestres, l'alumne que hi vagi per a estu liar i fer-se home, pot esdevenir un artista.

Però, que és necessari per arribar a assolir aquesta escola model, aquest petit temple de l'art? Lo més necessari, més que necessari lo imprescindible, és que'ls nostres concellers es facin càrreg de l'importància que té aquesta escola i sabent-ho, deixin en un recó les mires particulars i sols pensin que Girona necessita de l'estudi si vol ser gran i respectada.

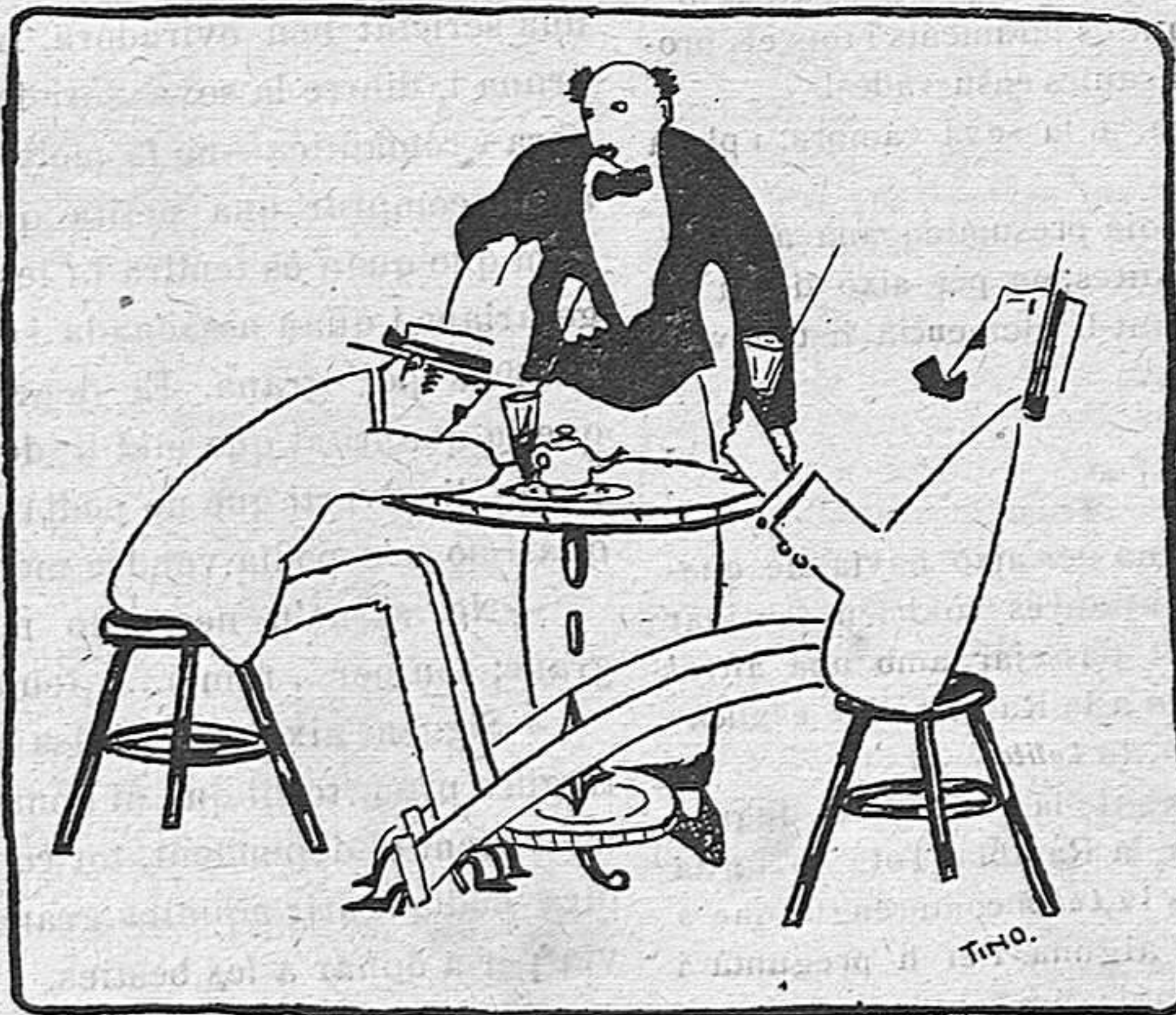
Això, és a lo que nosaltres anem: a demanar als concellers i diputats que facin una escola ideal, lliure, i que per una vegada solzament, deixin a una banda els favoritismes i favors, i sols pensin que dient un *si* o un *no* poden o no, donar vida nova a la nostra Girona.

I, mentrestant, vagin aquestes ratlles com a senzilla

opinió nostra i prometem en números successius, estudiar la labor dels nostres concellers, ja que difícilment es presentarà una obra que mereixi tant de cuidado.

Ara, tot-hom, a fer obra positiva.

LA REDACCIÓ

—Amb aquesta fret i berret de palla?

—Es que nosaltres som futuristes! Lluim la moda de l'any vinent.

LA NOIA PRESUMIDA

RA diumenge, gran festa i complerta, ab un matí de sol

roent i cel clar. La noia presumida esperava toques-sin les onze per encaminar-se cap a l'iglesia del Mercadal.

Però avans, ella tenia la costum d'esperar al carter per saber si hi havia alguna postal o alguna lletra...

Si el carter li deia que no, li sabia greu, però si li deia que sí, la seva cara marcava una mitja rialla i despedia al carter amb un crit de «Bon dia!» (El carter per això ja havia saborejat un moscatell de marca ofrena de la noia presumida). A voltes el carter, tranquil, l'enganyava i per comptes de donar-li una postal o carta, li entregava un imprès de propaganda que'l dirigien a l'establiment de casa d'ella.

Però, era diumenge deiem i després d'haver passat una escena semblant a la transcrita i en la quina rebé una carta del *novio* (la noia presumida tenia promés) agafà una agulla del pentinat i amb cuidado però depresa i nirviosa, desclogué la carta plena de curiositat perquè pla bé es coneixia que allí dins hi havia més d'una postal...

En efecte: hi trobà una carta i una postal; però quina postal! El promés li retornava el seu retrat i quedaven desfets tots aquells juraments i tots els projectes i totes aquelles paraules ensucrades!

Anà a dins a casa seva, a la seva cambra, i plorà amargament...

Aquell diumenge, la noia presumida anà a l'iglesia, però arribà a misses dites; no per això deixà de resar a la Verge demanant-li clemència. Estimava i era'l primer amor!

* * *

Mes la noia presumida no per això havia de quedar-se a casa, que les companyes voldrien esbrinar la causa, i si vegessin a ell passejar amb una altra! No; ella aniria com sempre a la Rambla i ho explicaria a la seva amiga íntima, la *Lolita*.

I vingueren les set hores de la vetlla i les dugues companyes passejaven per la Rambla. Tota la tarda parlaven de coses i subtils la *Lolita* compregué que a la seva amiga li'n passava alguna. Per fi preguntà i insistí en lo mateix i la noia presumida, que ja no podia aguantar-se més, s'hi tirà de pla.

* * *

Es tregué de l'*armari* el retrat aquell, l'esca del pecat, i anà desglosant els seus amors i les seves contrarietats.

Era tant lo nirviosa i sofocada que estava que ni tan sols s'endonava que a davant i a darrera sentien perfectament totes les paraules. Era tanta l'ira que

li tenia que en aquells moments a tenir-lo davant pòdeu ben assegurar el bofetejarí!

I la noia presumida que tant estimava, en un moment d'exaltació, anà estripant a troços a troços aquell retrat d'ella.

La Rambla va anant quedant deserta, i aquells papers, troç aquí, troç allà, eren l'història d'uns amors que s'esfumaven.

Aquella nit la noia presumida plorà més encara i no dormí gens, pobreta!

STIL

UNA LLEGUM MIRACULOSA

UASI cada dia i a les mateixes hores,

les veig que passen i com se dirigeixen pel mateix cantó. I sempre del braç les dues germanes les veureu per la nostra mai prou lloada Rambla passejar-se silenciosa i pausadament, amb una serietat ben oviradora. La més gran—tota bruna i, dintre la seva serietat, una mica joganera i romàntica—no fa molt—per Sant Joan—anà a comprar una petita quantitat d'una llegum que quan és tendra fa les delícies dels vegetarians i quan assaonada i seca la donen als animals per grana. El dependent, com sigüés que la quantitat que ella li demanava fos molt petita, li advertí que no podia dar ni gaire i que quasi no se'n podia vendre menys d'un mesuró.

—No, si no'n necessito més que sis o set grans; són per... remei...—feu ella.

—Siguent aixís, tingui, les hi regalo, i si no'n tingüés prou, torni que ni donaré més—li digué molt atent el dependent, tot rumiant quina malura podia gurir aquella grana que no més servia per a donar a les besties.

Ella molt agraida li donà les gràcies i ell, mentres li entregava la mercaderia, afegí:

—Que pot-ser està malalta la seva germana?

—No... sí... però no serà res—contestà ella tota confosa i ruboritzada; i tornant a remerciar la galanteria del dependent, marxà.

* * *

L'altre dia, mentres les dues germanes passaven com de consuetut i a l'hora també per

elles de consuetat, estavem conversant amb un amic nostre—el galant dependent—i aquest, al veure-les, ens referí lo que venim contant.

«—Tot primer—ens diu l'amic—no'n vaig fer cas, i cregué, encara que maliciosament, en la seva possibilitat guridora. Però, no sé com ni de quina manera va ésser, que al venir una altra parroquiana, sortírem a parlar de les dugues germanes, i jo, ingenuament, li vaig dir que la gran havia vingut a comprar cinc cèntims de faves per a fer aigua a la seva germana, que no's trobava bé. La parroquiana se posà a riure i'm digué:

—Que és tonto, vostè! No sapiguer per què serveixen! Escolti, avui som a la vigília de Sant Joan i, ans d'anar-se'n a dormir, les dues germanes colocaran cuidadosament tres grans de aquest remei dessota'l llit, que en nits com aquesta, tenen el dó miraculós, allà a les dotze, de fer aparèixer en somnis al jove que ha d'ésser el seu marit...»

K. XISTE

L'OPINIO DEL «TOT GIRONA» SOBRE LA NOSTRA EXPOSICIO -

G N Coll, arcalde: — Que hi troba a mancar la seva cari-

catura. (Voleu callar, home!)

En Bassols: — Que no hi va anar perquè és massa catalanista.

En Mateu: — Que a París ho fan millor.

En Puig: — Que sobre tot les dones, estàn de primera! *En Samuel* és l'únic.

En Masó: — Que està bé, rebé, molt bé, molt, molt, molt, molt...

En Charrats: — Que l'Apa és l'únic. (Ja's posaràn d'acord amb en Ramonet).

En Grahí: — Que val la pena de dugues ràtles a *La Vanguardia*.

L'Estalella: — Que l'Isalas i en Samuel són dugues materies que no coneixia. Barrejat, una bona composició.

En Ballester: — Que és un dato per a l'història! (Gràcies!)

En Carreres: — Que hi hà trobat una cosa que li agrada molt. (Oh! ja, ja! No parli més).

En Jorat: — Que si fos arcalde en compraria més d'una... per quan se casi.

En Palol: — Que la veritat, en Max n'ha fet un gra massa. Tot lo altre li va bé.

En Capella: — Que la capelleta den Grau és lo que li agrada més.

En Roqueta: — Que ho fan més bé que ell! (D'això se'n diu imparcialitat!)

Don Ramón: — Que queda bé de llum. (Quan és fosc, veritat?)

El Sr. Dalmau: — Que pintant i *crident* es pot fer alguna cosa. Molt bé i que nosaltres, no som nosaltres.

En Quimet Pla: — Que això no més ho pot fer-ho AIGUA-FORTS. (Sense comentaris).

En Teodoro: — Que no hi troba cap moça per a casar-s'hi. (Espera't, home, espera't!)

En Casamort: — Que vol comprar-ne una per a posar-la al seu escriptori. (Apa, desfeste't, que ja sabem quina!)

Don Blas: — Que si això dura gaire s'haurà d'aumentar el presupost de *conservación de carreteras*.

«*El Valero*»: — Que això dels gravats se sembla molt amb la grava.

En Font i Fargas: — Que pedagògicament parlant, els concellers hi tenen molt que estudiar, ara que va de veres lo de l'Escola d'Arts i Oficis.

En Tuyet: — Que ell, irreductible, portant la contra a tot-hom: no li agrada gens.

La Rius: — Que troba que la «Juliette» es retira força amb ella.

La Maria Lluisa: — Que'ls ninots d'en Pal no li plauen perquè les figures són massa lletjes. (Ara comprenem per què no li agrada en Ribas).

La Carmela: — Que hi falten elegants.

La Matas: — Que l'Isalas ho fa molt bé.

Les Barguñá: — Que tot està bé, que'ls hi agrada molt i que a Barcelona hi han d'apendre. (Volen dir?)

La Monjardit: — Que les garlandes haurien d'ésser engalonades d'or.

La Mesa: — Que s'hi hauria de celebrar una *soirée*. però que a l'últim hi havés ball.

La Palou Jubert: — No vol obrir la boca, perquè està enfadada amb nosaltres.

La Jubert: — Que si el seu germà fos aquí, en compraria una perquè val la pena.

Les Turón: — Que és molt serio i elegant (L'adoro, eh?)

POTINS

L cronista es pren el luxe de n'havent dinat, anar a fer la digestió, i cap lloc més a propòsit que passar pel carrer del Carme, travessar la Font del Rei, anar a la via i d'allí camina que caminaràs cap a la carretera de Barcelona.

I el cronista, de tant passar per aquest últim lloc, encara que no és gens observador, ha arribat a adonar-se que la carretera de Barcelona (allà on hi han cases,

naturalment!) està ple de balcons i en aquests balcons que en aquella hora fa de bon estar-hi, hi han rosers i d'aquests rosers hermosos és de lo que's tracta.

Vinguent ençà, el primer que trobeu és en una casa per cert de força bon gust que a l'entrada hi han bucois. Allà dalt en la galeria la veureu i les seves mirades busquen en la Natura i el temps un seguit de sensacions agradoses. Mira de tant en tant qui passa i quan el fret sembla vol entrar, es tanca a dins fins al següent dia, la *Pepita*.

Anem entrant a Girona i dalt d'un veterinari hi hà un balcó petit (ara quasi sempre tencat). Allà dins s'hi troba l'Antonieta, d'ulls esplendorosos, que tot fent un punt aquí un punt allà, pensa en l'adorat, el seu Joan.

Quan la vista ja està saturada de veure cares boniques, vos adoneu que en un segon pis hi hà una flor ufanosa; és la *Cubanita* que fresca i enjogassada va fixant-se en tots els vianants...

El cronista no ha pogut més. No volia més coses per la seva vista. Sols ha pensat que allí a baix d'aquell balcó, una *Solita* hi mancava.

Havera completat el quadre.

Ja ho sabeu, jovent, a la carretera de Barcelona, hi han flors i són de les que no moren, ni a l'estiu ni a l'hivern.

ERA dimecres, a la Devesa i a dos quarts d'una. Feia un vent molestós i nosaltres anaven llegint el diari en busca de noves de la guerra: noves sensacionals...

De sobte'l trepig d'uns peus diminuts arribaren a les nostres orelles. Eren la *Pura* i l'*Araceli* que juntament amb una amiga, buscaven en la poesia del jardí, una estona de benhaurança. Les saludarem i aquelles boques hermoses i carminades ens deixaren oir un *muy buenas* dit *con gracia madrileña* i aleshores pensarem amb aquelles excursions a Malgrat, amb aquells xiscles i amb aquelles estones agradables...

CAMINAVEM i més preciositats, que diria en Boix; de allà baix venien vers nosaltres quatre crisàlides. Qui eren?

L'original *María*, de la cantonada de la plaça del Gra, la nosira estimada i admirada *Adelita*, amb la seva germana *Lolita* i la seriosa *María* de vestidura dolada.

Com feia vent, caminaven astorades per por a que no fos indiscret. Però no, el vent sabia molt bé que hi havia algú d'AIGUA-FORTS i no ho sigué.

Avançaren amunt i nosaltres marxàrem de la Devesa amb ganes de tornar-hi

Sempre és un bon vermouh veure unes cares boniques!

A la Redacció ens podem alabar d'estar-hi representats una bona col·lecció de nassos; però entre mig d'aquests, n'hi hà algun de guapo i elegant i fins arriba a la categoria de *dandy*.

Aquest, l'altre dia va tenir una sorpresa. Una nena angelical i que no li amagà'l nom, li regalà una capsa de bombons.

El nostre company, al cap de dugues hores, ja no'n tenia cap a la capsa; eren tan bons que tots anaren a parar al seu estòmag.

Pot quedar contenta la seva admiradora i porti'n tot sovint, que si res més no, algun se n'escapa per a nosaltres!

ENCARA que visquin l'una molt lluny de l'altra (carrer del Nort i carrer de l'Auriga) la seva manera d'ésser de l'una i l'altra, el seu caràcter semblant, els ha ajuntades i no's deixen mai. Les veureu sempre juntes per la Rambla, per la Devesa, a tot arreu. La *Remedio*, la filla d'un gran pedagog i director d'un centre de ensenyança, i la *Rosario*, filla també d'un pedagog i inspector d'ensenyança.

Les dugues són hermoses i avaloren les flors del nostre jardí!

EN TRE senyoretetes:

—*Pero, te has fijado en Fulano de Tal? ¿Cómo ha cambiado! ¿Dice cada bobada y cada tontería!*

—*No lo extrañas, mujer. Le han aumentado el sueldo.*

(Històric).

AQUELLA deliciosa rossa ingenua, *nostra elegant*, passeja amb les amigues, sense la companyia acostumada. Deien que havien renyit, però nosaltres no ho creviem: ara ho hem comprovat i, francament, ho sentim.

Ell (dolentot!) se passeja amb totes, per a fer-li *dentata*; ella se'l mira, baixa tot seguit aquells ulls hermosos de verge i's torna tota roja

Nosaltres, encara que no'ns dediquem a adobar *trencadures*, ens oferim desinteressadament per si alguna cosa s'hi pot remeiar; perquè és una llàstima no poguer veure com la parella gentil discreteja tot seriament, mentres les amigues enjogassades i entremeliades saltironejen i riuen i parlen xisclant, fent un bell contrast.

AMB això de l'exposició a «Athenea», un amic nostre ens conta que va trobar an en Lluís, aquell Lluís de la Junta d'«El Menestral» (e. p. d.)—no en Lluís, «El Menestral»—que estava aturat davant el dibuix que hi hà a l'entrada.

Va estar-s'hi tanta estona que'l nostre amic va pensar que en Lluís era un enamorat de la caricatura i gosava davant d'ella.

Però, al sortir, el va trobar amb la boca badada i mirant enlaire! Allavors el nostre amic va lligar caps.

La *Quimeta* vivia en aquell carrer i en Lluís li feia l'ós.

Es comprèn l'interés que li despertà l'exposició de caricatures!

FEIA molt temps que'l novio era a examinar-se i ella com a model de bona nena no sortia gens de casa, repassant i tornant a repassar les lletres d'ell, plenes d'anyorament...

Un dia li deia «Llegaré el domingo a las tres» i ja podeu contar amb quina impaciència esperà aquell dia! Tocaren les dugues i el cor li anava glatint... dos quarts de tres, tres quarts, les tres; faltaven pocs minuts. Ella sortí al balcó de la vora'l Pont de Pedra i mirà sempre a baix, esperant que del carrer Nou sortís el seu estimat.

Per fi! Content i alegre, girà la cantonada i saludà a tota la família, que també era al balcó.

Des d'aquell dia els tornem a veure junts i els cabells d'or d'ella enjoiem la nostra Rambla.

FLLA treballa a la plaça del Vi, en un aristocràtic taller de roba blanca. Ell viu davant d'una iglesia del centre de Girona i allí el seu pare té bufet obert. Ell cada dia a les dotze espera, de la Rambla a la plaça del Vi, que d'aquell taller en surti un colomet que'l té dislocat. Per fi, quan surt, ell pren una arrencada i la va a companyar a casa seva, a l'altra banda del Pont de Pedra.

Quan la deixa, es dol de que'l camí no sigui més llarg per a poguer conversar més estona.

Es comprèn!

FA temps que passeja pels nostres carrers i places i encara AIGUA-FORTS no havia fet cap referencia a ella i això que ben bé s'ho mereix.

La simpatia i la gracia traspuen pels seus ulls d'una blavor serena i per tot el seu rostre animat per un somriure etern, dolcíssim. Es diu Matilde. La febre tifoidea (si sols fos per això la beneiríem) la reté entre nosaltres, i un gran talent d'adaptació la feta gairebé gironina; quan marxi anyorarem la seva gentilesa deambulant entre l'or de la nostra Devesa, que li deu recordar els encants de la natura en les valls olotines, tan pròdigues d'ufana i de verdor.

Segurament que an aquesta Matilde, li deu correspondre una esperitualitat tal, que'n esplendors deu tenir per símbol la radiant coloració de la crisantema i en delicadesa, el baume suau dels lliris de platja.

DES del portal de França fins a la plaça del Marqués de Camps, passant pels carrers de Ballesteries i Ciutadans, un company nostre de Redacció va perdre, dijous passat, una carta particular—molt particular—que contenia dos sellos de quinze.

A qui l'hagi trobada i tingui l'amabilitat de portar-la a la nostra Redacció, li regalarem un diploma d'«Honor a la discreció» i el nostre company li donarà *las más expresivas gracias* i trenta cèntims.

EN TREM al cine «Gran-via». Per casualitat ens assentem darrera una amiga: al seu costat hi hà el *tremendu*. Ella sent soroll i es gira, saluda, dona mitja rialla carinyosa...

El *tremendu*, mig contrariat, exclama:

—Des de que tens amiat amb aquests d'AIGUA-FORTS, no sé com t'has tornat: més orgullosa!

No sabíem encara que dominéssim tant!

AIGUA-FORTS - - - DIARI

IA 20. — Continua'l fret. Sessió a l'Ajuntament; tot-

hom es baralla perquè es tracta de personal; en Garanger pren la paraula i diu: *senyora presidencia*. Gran carretada de quadres, de la Redacció a «Athenea».

Dia 21.—Tot el dia ha plogut. L'Onyar ha vingut gros i l'arcalde més content que unes Pasqües; l'higiene en dirà bé. De riuades aixís, una cada més; això si, el pont del carrer del Carme no ha trontollat. Eureka! ha cridat el Sr. Sureda. Es un dia de emocions. L'arcalde ha fet un pregó demanant que els ous no's paguessin a més de 2 pessetes dotzena tots els gironins feien xistus.

Dia 22.—Diumenge i bon dia! Els germans Grau ens visiten; volen saber quelcom de l'exposició i tot ho troben bo! Partida de dòmino a cà'n Norat; en Xavier perd, en Boix, que mai calla, en una mala jogada diu a l'Auguet que està en capella. En Capella es sent aludit i ens mira de reull. Al Centre Moral hi hà hagut funció per un il·lusionista que s'havia il·lusionat fer diners. Som al «Gran-Via» i surten uns senegalesos; l'Ibràn fa un xistu: «Com és possible que facin blanc, els alemanys, si són tan negres?»

Dia 23.—Dia esplèndid i de temperatura primaveral; tot-hom va a *pendre'l sol*. La dolça Neus marxa a Riudellots; a l'estació l'acompanyava la *Teresita*; ni que focin dugues germanes! Arriba'l regidor senyor Solà i la seva costella! A cà'l Rei dels Salts deu haver-hi un *conato* d'insurrecció, perquè ens havem quedat a les fosques...

Dia 24.—De dies no ha passat res; de nits, fóra una lliga-cama que ha perdu't la Maria a la Rambla i que no s'ha trobat perquè'l *condesito* ens ha tornat a deixar a les fosques.

Dia 25.—La *élite* passeja per la Devesa; aixís es demostra'l bon gust! En *José María* troba un retrat que hi han tres elegants; si no fos per la vergonya... ja'ls hi tornariem! Es reuneix l'*Asociación de la Prensa*; han confiat la presidencia a l'enllustrat periodista en Jaumet Hormeu, home de gran *elocuencia*; el secretariat an en Gimbernat i la tresoreria an en Toni Moner.

Dia 26.—Dia de vent; no's pot anar pels carrers i el mal temps ens treu la feina. No ha passat res de nou.

Dia 27.—El consistori es reuneix: en Pere Solà reparteix confits als concellers. En Mateu en té enveja; el mateix demana que'ls *muni* vagin més mudats. Tens raó, home!

Dia 28.—En Marro ha *decomisat* una dona que venia llaunes al Pont de Pedra. La gentada és grossa. Han arribat moltes nenes boniques. De bestia també n'hi hà molt. A les dugues de la nit, o sigui dintre'l dia 29, fem el *vernissage* de l'exposició: xerés, dolços, puros...

Dia 29.—Bon dia i festa. Obertura de l'exposició de caricatures organitzada per la casa, a "Athenea". El doctor Furest ha vingut expressament de Barcelona. En Tharrats s'ha descobert devotament davant dels dibuixos de l'Apa; el nostre caricaturista Max s'ha cregut que saludava an ell i li ha fet una gran barretada. Tableau! Al Centre Moral, més "Passions Truncades". La Redacció va fer una excursió a Palau. A la nit, al cine Hi hà una "extracció" que més val no parlar ne.

Dia 30.—En Vives de Sant Feliu continua amb les seves aficions botàniques; ara són les mates que hi hà a l'albareda i no més fa que admirar-les des de la moto. Uns quants cafres fan exercicis de tir; apunten bé i més d'una bombeta queda fòra de combat; són uns joves que porten barba i que pel seu bon nom i el bon nom de lo que representen, haurien de ser més ben educats. A veure si això de *a la justícia prendre* serà una cançó enfadosa.

Dia 1.er—Hem cobrat i tot s'hi vessa. L'Ivo Pasqual s'ha fet treure la barba i el bigoti.

Dia 2.—A l'Ajuntament no fan funció. A càn Franquet donen "Un sopar de duro" per deu cèntims; qui no ho cregui, que hi vagi.

Dia 3.—Aixís ens agraden els dies, amb força sol! La Devesa, plena d'elegants; un pobre xicot cau de la bicicleta tot mirant-les. A càn Franquet han acabat els sopars de duro a deu cèntims. La Butiñà s'ha fet retratar a càn Llinàs; escolti, Teresita, ens en dedicarà un, veritat?, perquè aquí a la Redacció hi té més d'un admirador. El baròmetre senyala mal temps a càla Ciutat; es que demà hi haurà sessió i promet haver-hi *hule*. Salut.

OLA

AIGUA-FORTS

QUE n'hem de dir nosaltres de l'exposició, que no sembli un el·logi a

nosaltres mateixos?

Que podem dir de les caricatures que no sigui un auto-bombo als nostres caricaturistes gironins?

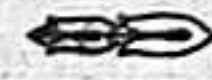
Que n'hem de dir de l'organització, dels catàlegs, del decorat que no vagi lligat directament amb nosaltres? En direm, aixó si, que tothom hi ha anat, que s'ha vist ple i que la premsa ha dit que era un èxit. No volem parlar-ne mes perquè arreu s'en parla.

Ara prepararem una altra sorpresa i no tot serà fer broma i alguna volta habia de sortir l'art que prediquem desde la capsalera.

Un tribut d'agraïment als artistes de fora i en ge-

neral a tothom que ens ha ajudat a portar l'exposició a feliç terme.

Mercés a tots i fins a una altre.

HEM rebut del reverend Mossén Roquet, un exemplar de la seva col·lecció de cançonetes «Toia Mariana», que ha editat ultimament.

Sobres les mateixes, el nostre «crític» musical ja donarà la opinió oportunament.

Mercés, per endavant.

EL nostre nombre passat corria de ma en ma; la «gent coneguda» feia furor.... interessava i entusiasmava... (sabèm d'un, qu'en va comprar nou).

Uns baillets el fullejaven:

—Qui es aquest del mitg?

—En Gómez.

—Ai, ail sembla un tamboret!

LA setmana passada varem estar dos dies a les fosques.

Si are haguessim de tornar publicar una caricatura que, firmada pel nostre estimat «Max», varem insertar en el nombre passat, en lloc de titularla «El Rei dels Salts» la titularíem «El Rei de les Tenebres».

Nosaltres diém les coses pel seu nom.

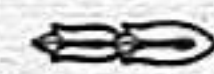

EN el «Diario de Gerona» de diumenge passat, llegim el següent anunci:

«PERDIDA.—Se ha extraviado en esta capital un catálogo de la ferretería A. C. E. de Figueras.

»En la plaza del Grano n.º 5 bajos se gratificará »su devolución con la cantidad de 50 pesetas.»

En sembla que si aquesta casa en lloc de vendre ferreteria vengués no més que catalecs, faria el negoci mes net.

RECALLÉM d'un diari local de dimars passat:

«DOMINGO.—VA FER UN DIA EXCELENT—SENSE »PLUJA Y SENSE VENT.—Resultó hermosísimo, verdaderamente de perlas. Durante todo el dia lució un sol »esplendoroso, muy agradable por cierto, propio sólo »en primavera. Aprovechando esas delicias, infinidad »de familias, al objeto de saborear lo benigno de la »temperatura y gozar lo delicioso del ambiente, se »trasladaron a las afueras, las cuales, especialmente »la vecina montaña llamada vulgarmente «Las Pedreras» que parecía tomada por asalto, viéronse »concurridísimas».

Tot aixó vol dir que va fer un dia molt bonic.

DEL mateix diari:

«A mediodia se efectuó en Athenea la anunciada apertura de la exposición caricaturera. Por

»allí desfiló enorme públic per admirar aquells
»trabajos. Alguns, com per exemple, la caricatura
»que representa un caçador el qual ha realitzat una
»gran campanya en la seva apreciada tasca, van cridar
»derosament l'atenció dels concurrents. Nostre
»aplausa als organitzadors i als caricaturis-
»tas per el triomf assolit».

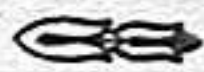
Moltes gràcies! Però, la veritat, no ho entenem.

HISTORIC:

—«Verdaderament, senyor Inspector, que afortunada-
»ment hi ha molt pocs casos de tifus a Girona?»

—«Sí, molt pocs, i és natural; perquè V. creu
»que aquí hi ha plaça vacant per al microbi del
»tifus?»

Dijous passats van aparèixer en les cantonades
uns anuncis de l'«extracció del Cine Granvia,
diguent que «farà funció» una «troupe liliputiense
compuesta de señoritas y caballeros».

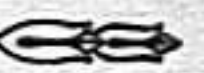
Vaja unes «señoritas» i uns «caballeros!»
Es terrible aquella gent!

A la «Cámara de Comercio» sembla que fan el
sort i l'orni; però lo que no sap la gent que re-
mena les cireres de la «cámara», és que la paciència
ja s'estronca i que això no pot continuar

Apuntin: aquesta i sapiguem que'ls donarem més
d'un disgust.

Quand són les conferències?

CONEIXEN a un tal Eduardo Fernández del Pozo?
No n'han oït a parlar mai? No'l tenen a la me-
morja?

Ah! Sí, el recordem: és un «eminente» i «elocuen-
te» senyor que lo que promet no ho compleix i nosal-
tres, la veritat, ens sembla que per no recordar-lo
més, li hauríem de donar una puntada de peu!

Arri! a enganyar pagesos!

SENYOR alcalde: El passeig central de la Devesa
s'està convertint en una pista d'esports. Quan no
hi ha qui juga a «foot-ball» ja hi trobem una corri-
da de bicicletes i quan no hi són aquestes, hi trobem les
motos. Si això pren proporcions gegantesques, no
fóra estrany veure-hi algun auto, encara que sigui el
de Banyoles.

Quedem que això no pot anar i que algun dia hi
haurà desgràcies.

COM és que no s'ha arreglat la brutícia de davant
el Grup Escolar?

Creu el senyor Coil que és molt higiènic pels
alumnes del Grup?

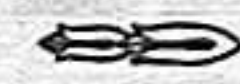
—Però, escolteu, bon home, encara
vos queixareu ara amb tanta d'aigua?
—Sí, senyoret; ara d'aigua ja n'hi
hà: lo que manca és el vi...

No creu el senyor Inspector de sanitat que s'hau-
ria d'exigir que desapareixi tanta porqueria?
Ens sembla que «econòmicament» mirat, no val la
pena: costaria TRES PESSETES.

ELS «bars» de la Rambla s'han preocupat, amb
molt gust ho diem, de posar-ho tot amb luxe i
comoditats pel client.

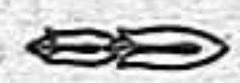
Però (sempre aquest però), lo que cap ha pensat,
és que un timbre o «tam-tam» a cada taula, aniria
molt bé i no fóra tan molestós i anti-estètic (!!) com
haver de picar de mans.

Ho llegim al «Diario» de divendres.
El Sr. Martorell va demanar a l'Ajuntament
acordés fer una visita al dispensari municipal perquè
s'interessin del mal estat en que's troben els apar-
tos que allí funcionen

Aquesta sí, que es bona; en cas de necessitat, el
dispensari sempre li'n manca una o altre i ja els
aparatos no valen res?

Aquest Ajuntament, ja ho dic que ens ha d'arrui-
nar!

EN Joan Colom, l'«Adam», ens ha enviat deu di-
buxos que acaben d'omplir les parets, ja
atapaïdes, d'«Athenea». Llamentem no haver pogut
fer anar el seu nom al catàleg, ja que la seva firma
l'havera fet encara més notable.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMEIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Gas, Aigua,
Electricitat

Es cuida d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda CreuhetBerrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Drogueria d'en
Victor Sarquella

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc.

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

**Francisco
Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull
SASTREESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica
PERE GRANÉS

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11